

அடியார் கூட்டுறவு...

அடியார் என்பது நல்லவர்கள்.

நல்லவர்கள் என்பது உயிர்க்கொலை செய்யாதவர்கள்.

உயிர்க்கொலை செய்யாதவர்கள் என்பது

மது மாமிசம் அருந்தாதவர்கள்.

மது மாமிசம் அருந்தாதவர்கள் என்பது

எளியவரைப் பசிப்பிணியிலிருந்து காப்பாற்றுவவர்கள்.

அவர்களே மனித நேய மாண்பினர்.

அவர்களே உயிர் நேய உணர்வினர்.

அவர்களது கூட்டுறவு வேண்டி அருளப் பெற்றதே

- சிவநேச வெண்பா

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

திருவருட்பா சிவநேச வெண்பா

அருளியவர்

இராமலிங்க அடிகள்

உரையாசிரியர்

வள்ளற் பெருமானின் மாணாக்கர்

வேங்கட சுப்பழிள்ளை

வெளியீடு

வள்ளலார் இளைஞர் மன்றம்

கோட்டைக்கரை, வடனூர் 607 303

அடைக்கலம் அருள்வது

வள்ளல் அவதாரத் திருநாள்
சர்வதாரி, புரட்டாசி 19
5-10-2008

நமக்கு அடைக்கலம் தருபவர் சிவபரம்பொருள்.
அபயம் அருள்வது உமையம்மை. தஞ்சம் அளிப்பது
நடராஜப் பிரபும் சிவகாமவல்லியும். சீர் அளிப்பதும்
சிவகதி அளிப்பதும் அருட் பெருஞ்சோதி ஆண்டவரும்
ஆனந்தவல்லியும் ஆகும். அதனை எடுத்துரைப்பது
சிவநேச வெண்பா.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

திருவருட்பா சிவநேச வெண்பா

அருளியவர்
இராமலிங்க அடிகள்

உரையாசிரியர்
வள்ளற் பெருமானின் மாணாக்கர்
வேங்கட கப்பப்பிள்ளை

வெளியீடு
வள்ளலார் இளைஞர் மன்றம்
கோட்டைக்கரை, வடனூர் 607 303

சிவநேச வெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

விநாயகர் துணை

முன்னவனே யானை முகத்தவனே முத்திநலம்
சொன்னவனே தாய்மெய்ச் சுகத்தவனே - மன்னவனே
சிற்பரனே ஐங்கரனே செஞ்சடையஞ் சேகரனே
தற்பரனே நிந்தான் சரண்.

1

சுப்பிரமணியர் துதி

வீறுடையாய் வேலுடையாய் விண்ணுடையாய் வெற்புடையாய்
நீறுடையாய் நேயர்கடந் நெஞ்சுடையாய் - கூறு
முதல்வாஓர் ஆறு முகவா முக்கண்ணன்
புதல்வாநின் தாளென் புகல்.

2

1. எல்லாப் பொருள்களுக்கும் முற்பட்டவனே!
ஓங்கார அடையாளமுடைய யானை முகத்தவனே!
பரிசுத்தமாகிய உண்மை இன்பத்தைத் தருபவனே!
மும்மலங்களையுமீ நீக்கி ஆன்மா திருவருளைப் பெற்றுப்
பேரின்ப வீட்டில் உறுவதுவே முத்தி என்றருளியவனே!
தெய்வங் களுக்கெல்லாம் பேரரசனே! மேலாய
ஞானவடிவானவனே! தயவின் வல்லபத்தைக் காட்டும் ஐந்து
கைகளை உடையவனே! சிவந்த சடாபாரத்தை உடைய
அழகிய திருமுடியைத் தரித்தவனே! தானே தனக்கு
மேலோன் ஆன நின் திருவடிகளில் அடியேன்
அடைக்கலமாகின்றேன்.

2. அருள்மேன்மை உடையவனே! சக்தி
வேலுடையவனே! குன்று தோறாடல் புரிபவனே!
விண்ணுலகைக் காத்து விளங்க வைத்தவனே! புண்ணியக்
கவசமாம் திருநீறு அணிந்தவனே! அன்பர்களின்
நெஞ்சுகத்தவனே! முதல்வன் என்னும் தகுதி உடையவனே!
ஆறு சத்திகளாய் திருமுக மண்டலங்களை உடையவனே!
மூன்று கண்களுடைய சிவபெருமானின் திருவுடை
மகனானவனே! நினது செவ்விய சேவடிகள் யாம்
அடைக்கலம் புகுமிடமாகும்! (நேயர்கடம் = நேயர்கள் + தம்)

திருச்சிற்றம்பலம்

நால்

சீர்சான்ற வேதச் செழும்பொருளே சிற்சொருபப்
பேர்சான்ற உண்மைப் பிரமமே - நேர்சான்றோர்
நாடும் பரசிவமே நாயேனுக் கன்புநின்பால்
நீடும் படிநீ நிகழ்த்து.

1

நினைப்பித்தா நித்தா நிமலா எனந்
நினைப்பித்தால் ஏழை நினைப்பேன் - நினைப்பின்
மறப்பித்தாலி யானும் மறப்பேன் எவையுமீ
பிறப்பித்தாய் என்னாலென் பேசு.

2

உருவாய் உருவில் உருவாகி ஓங்கி
அருவாய் அருவில் அருவாய் - ஒருவாமல்
நின்றாயே நின்ற நினைக்காண்ப தெவ்வாறோ
எந்தாயே எந்தந்தை யே.

3

1. சிறப்பு நிறைந்த வேதாந்தத்தில் விளங்குகின்ற சுத்த
பிரமமே! ஞான உருவாய் பிரபலம் மிகுந்த உண்மைப்
பிரமமே, செந்நெறியில் மேம்பட்டோர் தியானிக்கின்ற
ஆகமாந்தாந்தப் பொருளாக விளங்கும் சுத்த சிவமே! நாயை
நிகர்த்த எனக்கு நின்னிடத்தில் அன்பு பெருகும்படி நீர் ஓர்
உபாயம் சொல்லி அருள்க!

2. பித்தனே! என்றும் அழியாதிருப்பவனே! அமலனே!
என்று நீ நினைப்பித்தால் எளியேன் நின்னை நினைப்பேன்.
அதனின்றி அகற்றி மறப்பித்தால் யான் மறப்பேன்.
யாவற்றையும் படைத்தோனே என்னால் ஆவதொன்றும்
இல்லை. யான் ஓர் சுதந்தரமும் இல்லாத ஈனன் ஆகும்.

3. எவ்வுயிர்க்கும் அம்மையே! அப்பனே! அயன் -
அரி - அரன் என உருவாகி ஓங்கியும் மோகினி-மான்-விந்து
என அருவாகி ஓங்கியும் உயிர்களிடத்து அத்துவிதக் கலப்பால்
நீங்காமல் நின்றோனே! அப்படி நின்ற நின்னை நான்
காண்பது எவ்வாறோ!?

வெஞ்சஞ் சலமா விகாரம் எனும்பேய்க்கு
நெஞ்சம் பறிகொடுத்து நிற்கின்றேன் - அஞ்சலென
என்தோள் இறையே எனையடிமை கொள்ளாமனம்
உண்டோ இலையோ உரை.

4

அப்பாலுன் சித்தம் அறியேன் எனக்கம்மை
அப்பாநின் தாளன்றி யார்கண்டாய் - இப்பாநில்
சாதிஉரு வாக்குந் தனை அவிழ்த்துத் தன்மயமாம்
சோதிஉரு வாக்குந் துணை.

5

பேரறிவால் கண்டும் பெரியோர் அறியாரேல்
யாரறிவார் யானோ அறிகிற்பேன் - சீர்கொள்
வெளியாய் வெளிக்குள் வெளியாய் ஒளிக்குள்
ஒளியாகி நின்ற உணை.

6

4. தயவின் அடையாளமாகிய எண் தோள்களை
உடைய இறையோனே! கொடிய உலகியல் விகாரப் பேய்க்கு
நெஞ்சம் பறி கொடுத்து நிற்கின்றேன். இந்தப் பேயின்
ஆட்டத்தை ஓர் இமைப்பொழுதில் அடக்கி ஆண்டிட
உனக்கு மனம் உண்டோ? இல்லையோ? சற்றே
உரைப்பாயாக!

5 எனக்கு அம்மை அப்பா! இவ்வுலகில் கருமத்தின்
அளவாகத் தோன்றிய சாதி பேதங்களும் நானாவித
வடிவங்களும் பொருந்தி உயிர்கள் பந்தத்தை அற்று பிரம
மயமாகும் ஒளி நிலைக்கு ஆளாக்குவது நின் திருவடிகளின்றி
வேறு எதுவாகும்?

6 மேன்மை நிறைந்த சிதாகாய வெளியாகி மேலும்
பரமாகாச வெளியாகி முடிவில் அருள் வெளியாகியும் -
ஆன்மஒளி - அருள்ஒளி - அருட்ஜோதிஒளியாகியும் நின்ற
உன்னை மெய் ஞானத் தகுதியினால் கண்டும் முற்றும் அறிய
முடியாமல் நின்றார்கள் பெரியோர்கள். அப்படிப் பட்ட
நின்னை யார் தான் அறிவரோ? அப்படியிருக்க யானோ
அறிந்திடக்கூடும்?

வந்தித்தேன் பிட்டுகந்த வள்ளலே நின்னடியான்
சிந்தித்தேன் என்றல் சிரிப்பன்றோ - பந்தத்தாஞ்
சிந்துசிந்திப் பித்தெனது சிந்தையுணின் பொன்னுளே
வந்துசிந்திப் பித்தல் மறந்து.

7

தேனென்ற இன்சொல் தெரிந்துநினைப் பாடுகின்றேன்
நானென் றுரைத்தல் நகைஅன்றோ - வான்நின்ற
ஒண்பொருணி உள்ளம் உவந்தருளால் இன்சொல்லும்
வண்பொருளும் ஈதல் மறந்து.

8

அண்டங்க ளோஅவற்றின் அப்பாலோ இப்பாலோ
பண்டங்க ளோசிற் பரவெளியோ - கண்தங்க
வெம்பெருமால் நீத்தவர்தம் மெய்யுளமோ தையலொடும்
எம்பெருமான் நிவாழ் இடம்.

9

7. செம்மனச்செல்வி என்பவள் மதுரைப் பிட்டு
வாணிச்சி. அவள் தந்த பிட்டினை உண்ண விரும்பிய கருணை
வள்ளலே! பந்த பாசங்களால் உண்டாகும் பிறவிக் கட்டாகிய
கடலினை வற்றச் செய்பவர் நீர்தான். அதை மறந்து ஆணவ
மலத்தினால் யானே செய்தேன் என்பது நகையாகுமன்றோ?

8. மேன்மை நிறைந்த தேனினும் இனிய
சொல்லெடுத்து நின்னைப் பாடுகின்றேன். அதற்கான
சிதாகாசத்துச் செவ்விய பரம்பொருளாக இருப்பவர் நீர்!
அதனால் உள்ளம் மகிழ்ந்து வளர்கருணையால் மேலும்
இனிய சொல்லையும் அதற்கான உயர் பொருளையும் நீ
தொடர்ந்து ஈந்திடுதலை மறந்து நானே பாடுகின்றேன்
என்கின்றேன். இது நகைப்பிற்குரியதன்றோ?

9. எம் இறையவனே! உமையம்மையுடன் நீ வாழும்
இடம் பல்வகை அண்டங்களோ? அவற்றையும் கடந்த
நிலையோ? அல்லது இந்த வையக வாழ்விலேயோ?
அல்லது இவைகட்கும் அப்பாற்பட்ட மேலான ஞானப்பர
வெளியிலோ? அல்லது மலமும் மாயையும் ஒழித்தவர் தம்
உண்மை உள்ளத் தடத்திலேயா? அது எதுவாகும்? என்று,
நீரே சொல்லியருள்க!

பூதமெங்கே மற்றைப் புலனெங்கே பல்லுயிரின்
பேதமெங்கே அண்டமெனும் பேரெங்கே - நாதமெங்கே
மன்வடிவ மெங்கே மறையெங்கே வான்பொருண்
பொன்வடிவம் கொள்ளாத போது.

10

பேருருவோ சோதிப் பிறம்பாகும் சின்மயத்தின்
சீருருவோ தேவர் திருவுகுவம் - நேருருவில்
சால்புறச்சேர் அண்ட சராசரங்கள் எல்லாந்நும்
கால்வீரற்பால் நின்றொடுங்குங் கால்.

11

இன்றோ பகலோ இரவோ வருநாளில்
என்றோ அறியேன் எளியேனே - மன்றோங்கும்
தாயனையாய் நினைகுளாம் தண்ணமுதம் உண்டுவந்து
நாயனையேன் வாழ்கின்ற நாள்.

12

10. வான் வெளியாக நின்ற பரம் பொருளே! நீ எம்மீது
காருணியம் வைத்து உருவமாக வெளிப்படாவிட்டால்
பஞ்சபூதம் எங்கே? ஐம்புலன் எங்கே? ஆற்றிவின்
வேறுபாடு எங்கே? அண்ட கோடிகள் எங்கே? நவநிலை
முடிவினிருந்த நாதாந்தமெங்கே? நவநிலையாம் வடிவ
பேதம் எங்கே? வேதாகமங்கள் எங்கே?

11. எல்லா உருவ பேதங்களும் அடங்குகின்ற ஊழி
என்னும் யுக முடிவில் நினது திருவடியின் இடது கால்
சிறுவிரலினிடத்து ஒடுங்கிவிடும் போது பஞ்சபூதப் பெரு
வடிவம் எது? ஞானமயமாகி விளங்கும் பிரகாசப்
பெருநிலை எது? அப்படி அறிய முடியாத திவ்வியத்
திருவடிவம் அல்லவா நினது வடிவம்!

12. தாயினும் தயவாளனே! நினது அருளமுதமாம்
தண்ணளி உண்டு அனுபவித்து மகிழ்தல் இன்றைய
நாளிலோ? இன்றைய பகல் பொழுதிலோ? இரவுப்
பொழுதிலோ? அல்லது எதிர்வருகின்ற எந்த நாளிலோ?
அறியாதவானாயுள்ளேனே?

மண்ணாசை வெற்பே மறிகடலே பொண்ணாசை
பெண்ணாசை ஒன்றேன் பேராசை - நண்ணாசை
விட்டார் புகழும் விடையாய்நான் பொய்யாசைப்
பட்டால் வருமே பதம்.

13

தந்தையாய் என்னுடைய தாயாய்த் தகைசான்ற
சீந்தையாய் என்னுமைத் தேசிகனாய் - முந்தையாய்
நீடு மறைமுதலாய் நின்றாயென் னேநெஞ்சம்
வாடுமெனை ஆட்கொள்ளா வாறு.

14

ஊட்டுகின்ற வல்வினையாய் உட்கயிற்றால் உள்ளிருந்தே
ஆட்டுகின்ற நீதான் அறிந்திலையோ - வாட்டுகின்ற
அஞ்சுபுல வேடர்க் கறிவைப் பறிகொடுத்தென்
நெஞ்சுபுலர்ந் தேங்கு நிலை.

15

13. மாபெருமலையே எனது மண்ணாசை! ஆழ்ந்து
அகன்ற கடலே எனது பொண்ணாசை! பெண்ணாசை
மட்டுமே எனது பேராசை! ஆனால் நீயோ மூவாசையும்
விட்டவரை விடாதவன். அதை உணராது பொய்யான ஆசை
பூண்டு நான் வேண்டினால் முத்தி எப்படி வரும்?

14. தாயாகி, என்னுடைய தந்தையுமாகி, பண்பு
அநேகம் திரண்ட என் சிந்தையனாகி எனது உயிரினும் இனிய
ஞானதேசிகன் ஆனவனே! பழமைக்குப் பழம் பொருளாய்
ஓங்குகின்றவனே! உபநிடதப் பெரும் பொருளாகி நின்று
எனது வாட்டமுடைய நெஞ்சினை வாடாமல் இருக்க
இன்னமும் ஆட்கொள்ளா திருக்கின்றாயே? என்னே நின்
தயவின் தகைமை?

15. மலம் - மாயையால் வினைகள் பெருகி
அனுபவிக்கின்ற உயிர்களோ பாவைகள். அவற்றை ஆட்டிப்
படைக்கும் சூத்தரதாரியாகிய நீரோ கடவுள். சஞ்சிதம்
ஆகாமியம், பிரார்த்தம் என்று சொல்லப்படுவன கயிறுகள்.
இவற்றினால் வாட்டி வதைக்கும் ஐம்புல வேடர்க்கு
அறிவைப் பறிகொடுத்து மனம் உலர்ந்து ஏங்கும்
என்னுடைய நிலையை நீ சற்றும் அறிந்ததிலையோ?

ஆமோ அலவோ அறியேன் சிறியேனான்
தாமோ தரனும் சதுமுகனும் - தாமே
அடியா தரிக்கும் அரசேநின் ஏவல்
அடியார்குற் றேவலடி யன்.

16

உன்னால் எனக்காவ துண்டதுந் கண்டதுவே
என்னால் உனக்காவ தேதுளது - சொன்னால்யான்
தந்தார்வத் தோடும் தலைமேற்கொண் டுய்கிற்பேன்
எந்தாயிங் கொன்றுமறி யேன்.

17

சென்றுரைப்பார் சொல்லில் சிறியான் பயமறியான்
என்றுரைப்பார் ஆங்குமறற் றென்னளவே - மன்றகத்தோய்
அஞ்சேல் விழியாரை அந்தகனென் பார்மொழியை
அஞ்சேன் சிறியும் அறிந்து.

18

16. நான் முகத்தேவனும் திருமாலாம் தெய்வ
வடிவாளனும் இறைவனே, நினது திருவடி நேயத்தை
விரும்புகின்றனர். அப்படி இருந்தும் நான் அடியவர்களுக்கு
அடியவனாகிப் பணிவிடைகள் ஒன்றும் செய்திடவில்லை,
ஆதலின் என்னே ஈனமதி என்மதி?

17. ஆண்டவனே உன்னால் எனக்கு ஆக
வேண்டியது ஒன்று உண்டு. என்னால் உனக்கு ஆக
வேண்டியது ஒன்றும் இல்லை. ஆனாலும் அருட்பாங்கின்
மேன்மையையும் அதைப் பெற்று உயர்ந்திட ஜீவர்களுக்கு
நீ உபசரிக்கின்ற உளது அருள் மரபினையும் சிறிதே
உபதேசித்தருள்க. அதனைச் சிரமேற்கொண்டு யானும் பணி
செய்துய்கின்றேன்.

18. பொன்னம்பலத்து முடியா முதலே! எழில்
பொங்கும் மீன் போன்ற கண்களை உடைய மாதரை
உயிரைப் பறித்து உண்ணும் எமன் என்று உணர மாட்டேன்!
அதற்கு அஞ்சாமல் பெண்கள் விடயச் சேற்றில்
இறங்குகின்றேன். ஆதலின் காம மயக்கங்களை நீக்கி வாழ்
முயலுங்கள் என்பார் தம் மெய் மொழிகளைத் தள்ளி
வாழ்கின்ற என்போல் சிறியர் யாருளர்?

எந்தாய்தின் அன்பர்தமக் கின்னமுதம் இட்டேத்திச்
சிந்தா நலமொன்றுஞ் செய்தறியேன் - நந்தாச்
கவருண்ட மண்போலும் சோறுண்டேன் மண்ணில்
எவருண் டெனைப்போல் இயம்பு.

19

உய்மிகுந்த ஓடோ ஒதியோ உலாப்பிணமோ
வெய்மிகுந்த காடோ வினைச்சுமையோ - செப்பறியேன்
கண்ணப்ப குக்குக் கனியனையாய் நிற்பணியா
துண்ணப் பகுக்கும் உடம்பு.

20

ஏலார் மனைதொறும்போய் ஏற்றெலும்புந் தேயநெடுங்
காலாய்த் திரிந்துழலுங் கால்கண்டாய் - மாலாகித்
தொண்டே வலஞ்செய்கழல் தோன்றலே நின்கோயில்
கண்டே வலஞ்செய்யாக் கால்.

21

19. எனக்கு அம்மையும் அப்பனுமானவனே! நின்
அடியவர்க்கு உணவு படைத்து அழியாத அனுகூலம் யாதும்
நான் பெற்றிடவில்லையே! என்றே என்னினும் இடியாத
சுவர் உண்ட மண் போலச் சுடச் சுடச் சோறுண்ண மட்டும்
தெரிந்தேன். அத்தகைய எனக்கு இம்மண்ணுலகில் ஈடு
எவர் உண்டு?

20. ஆறே நாளில் காட்டிய அன்பினால் கண்ணப்ப
மறவர்க்கு முத்தி அருளிய முக்கனி போன்றவனே! நீ
செய்தருளும் ஜீவ உபகாரங்களைப் பெற்றிருந்தும் நெஞ்சார
நினைக்கிலேன். வாயார வாழ்த்திலேன். கைசோரப்
பணிவிடைகள் செய்திலேன். அங்ஙனம் தினசரி
நாட்கடமைகளைச் செய்யாது உடுத்து உண்டு உறங்கி வாழும்
எனது உடல் உப்புப் பானையோ? ஒதியமரமோ? நடைப்
பிணமோ? பாலை நிலக் காடோ தீவினையின் மூட்டையோ?
அது பற்றிச் சொல்லிக் கொள்ள முடியவில்லையே.

21. காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி உயிர் நேயப்
பணிகள் செய்து மாதேவர் திருக்கோயிலை வலமாக வந்து
வழிபடாத எனது கால்கள் இரண்டும் ஜீவகாருண்ய சீலம்
இல்லாதோர் வீடுகள் தோறும் குதிகால் எலும்பு தேய ஏறி
இறங்கி உழலும் காற்று போல் வலிவற்றுத் தேய்வதாகுக.

ஏகம் பிறர்மனையில் ஏங்கஅவர் ஈயுமரைக்
காகம் பெறவீரிக்கும் கைகண்டாய் - மாசுந்த
விண்டுஞ் சீரங்குனிக்கும் வித்தகனே நின்தலத்தைக்
கண்டுஞ் சீரங்குவியாக் கை.

22

வெங்கோடை ஆதபத்தின் வீழ்நீர் வறந்துலர்ந்து
மங்கோடை யாதல் வழக்கன்றோ - எங்கோநின்
சீர்சிந்தாச் சேவடியின் சீர்கேட்டும் ஆனந்த
நீர்சிந்தா வன்கண் நிலை.

23

வாயன்றேல் வெம்மலஞ்செல் வாய்அன்றேல் மாநரக
வாயன்றேல் வல்வெறிநாய் வாயென்பாய் - தாயென்றே
ஊழ்த்தாதா ஏத்தும் உடையாய் சிவஎன்றே
வாழ்த்தாதார் நாற்றப்பாழ் வாய்.

24

22. மலமும் மாயையும் நீங்கும்படித் திருமால் தலை
தாழ்த்தி வணங்கும் சதுராளனே! நினைது ஆலயத்தைக் கண்டு
தலை மீது கை கூப்பித் தொழாத எனது கைகள், அவை
திட்டித் தீர்க்கும் அந்நியர் வீடுகளில் அரைக்காசு பணம்
பெற ஏங்கிக் கைவிரிக்கும் ஈனமாகிய கைகளேயாகும்.

23. எமது நாயகனே! நினைது மேன்மையான அருள்
சுரக்கும் திருவடிகளின் பெரும் புகழைக் கேட்டும் அழுது
ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரியாது இருப்பன எனது வற்றிய
கண்கள். அந்த நிலைமையானது எப்படிப் பட்டதென்றால்
கோடைக்காலத்தில் நீர் வற்றி வரண்டு போகும் வெறும்
தரையே போன்றது ஆகும்.

24. எனக்குத் தாயை ஒத்தவனே! எனப் பிரமதேவனே
துதிக்கின்ற அருட்செல்வமுடையோனே! "சிவசிவ" என்று
திருமுலர் சொல்லியருளியது போல் வாழ்த்தி வணங்காத
எனது வாய் ஊத்தை நாற்றம் எடுக்கும் பாழ்வாயே ஆகும்.
எதனால் எனின் அது வெறும் வாய் மட்டும் அன்று.
இழிமலம் தின்னும் வாய்! நரகத்துப் புகும் நுழைவாயில்
என்று கூட இயம்புவது சரியாகாது. பின் எப்படிப் பட்டது
என்றால் முழு வெறி கொண்ட இழி நாயின் வாயே என்று
கூறுவதே சரி ஆகும்.

விட்டார் இறைநீ விடைமேல் வரும்பவனி
காட்டா தடைத்த கதவன்றோ - நாட்டாதி
நல்லத் துளையா நதிச்சடையாய் என்னுஞ்சீர்
செல்லத் துளையாச் செவி.

25

புல்லங் கணநீர்ப் புழையென்கோ புற்றென்கோ
சொல்லும் பசுமட் டுளையென்கோ - சொல்லுஞ்சீர்
வீயாத பிஞ்சுகப்பேர் மெல்லினத்தின் நல்லிசைதான்
தோயாத நாசித் துளை.

26

தோற்றமிலாக் கண்ணுஞ் சுவையுணரா நாவுநிகழ்
நாற்றம் அறியாத நாசியுமோர் - மாற்றமுந்தான்
கேளாச் செவியுங்கொள் கீழ்முகமே நீற்றணிதான்
மூளாது பாழ்த்த முகம்.

27

25. சிவ சரித்திரங்களைச் சிவாகம நூல் கொண்டு
கேட்டு மேம்பட என்றே இறைவன் நமக்கு இரண்டு
செவிகளை ஈந்தருளியுள்ளான். அப்படி இருந்தும் சிவ
சரிதங்களைக் கேளாத செவிகள் எப்படிப்பட்டதென்றால்
மோட்ச வீட்டை அருளும் ஜீவகாருண்ய சின்னமாய காளை
மீது ஊர்ந்து வரும் நினைது திருப் பவனியைக் காணமுடியாமல்
மூடி வைத்த மரக் கதவுகள் என்று தான் கூற வேண்டும்.

26. ஆயிரம் ஆயிரமாகிய திருப்பெயர்களை
உடையவன் ஆண்டவன். அவற்றில் உத்தமமான ஒரு
பெயரைச் (பிஞ்சுகன்) சொல்லித் துதிக்கும் போது மூக்கின்
வழியாக அந்த மந்திர எந்திர எழுத்தின் ஒலியும் வளியும்
(காற்றும்) வெளிப்படும். அது நாசித் துளைகள் செய்த
புண்ணியமாகும். அப்படிச் சொல்லித் துதிக்க நேரிடாத
எனது நாசித்துளைகள் சாய்க்கடை நீர் வெளிவரும் சலதாரை
மற்றும் புற்று அல்லது களிமண்ணால் செய்த துவாரம்
எனலாம்.

27. திருநீறு அணியாத கூடலை முகம் பார்வை இழந்த
கண்களை உடையது. அறுசுவை உணராத நாக்கினை
உடையது. நறுநாற்றமே அறியாத வெறும் நாசியுடையது.
எதையும் கேட்க முடியாத செவிட்டுக் காதுகளை உடையது.
அது கீழான முகம் மற்றும் பாழான முகமும் ஆகும்.

மான்றாம் உலக வழக்கின் படிமதித்து
மூன்றா வகிர்ந்தே முடைநாற - ஊன்றா
மலக்கூடை ஏற்றுகினு மாணாதே தென்பால்
தலக்கூடல் தாழாத் தலை.

28

கல்லென்கோ நீரடைக்குங் கல்லென்கோ கான்கொள்கருங்
கல்லென்கோ காழ்வயிரக் கல்லென்கோ - சொல்லென்கோ
இன்றா லெனிலோ எடுத்தாளெம் மீன்றானேர்
நின்றாள் நினையாத நெஞ்சு.

29

சொல்லுகின்ற உஞ்ஞயிரைச் சோர்வுற் றிடக்குளிர்ந்து
கொல்லுகின்ற நஞ்சில் கொடிதன்றோ - ஒல்லுமன்றத்
தெம்மாவின் தார்கமல மெண்ணாது பாழ்வயிற்றில்
சும்மா அடைக்கின்ற சோறு.

30

28. மயக்கமும் மருட்சியும் உடையது உலகியல்.
அதன் பேச்சுப்படி மூன்றாகத் தலையைப் பிளந்து
முடைநாற்றம் வீசும் மலக்கூடையைச் சுமக்கும்படிச்
செய்தாலும் மாட்சிமைப்படாது. ஏன் என்றால் அது
தென்திசையில் விளங்கும் மதுரையம்பதியை வணங்கி
உயர்ச்சி பெறாத அழி தலையாகும்.

29. இறைவனே நினைது திருவடிகளை எண்ணாத என்
நெஞ்சு கல்தானோ? நீர் ஓட்டத்தைத் தடுக்கும் கனமுடைய
கல் தானோ? காட்டில் கிடக்கும் கருங்கல் தானோ? வயிரம்
பாய்ந்த குளையின் கல் தானோ? எந்தக் கல் என்று நீயே
அறிவிக்க வேண்டும். ஏன் என்றால் ஈன்றெடுத்த என்
தாயினை ஒத்த அவனின் மேலான திருவடிகளை நினையாத
என் நெஞ்சு அப்படி ஆகிவிட்டது.

30. பொன்னம்பலத்து விளங்கும் பெருமானே நின்
திருவடித் தாமரைகளைச் சிந்திக்காது பாழாகும் வயிற்றில்
நிரம்ப அடைக்கின்ற சோறு ஆக்கம் அளிப்பது என்று
பேசுக்கூடியது அன்று. உஞ்ஞயிரை விளக்கமிழக்கும்படிச்
செய்து வெளியேற்றும் நஞ்சினும் கொடியதேயாகும் என்று
பேச வேண்டும்.

சோர்படைத்துச் சோறென்றால் தொண்டைவிக்கிக் கொண்டுநடு
மார்படைத்துச் சாவுகினும் மாநன்றே - சீர்படைக்க
எண்ணுவார் எண்ணும் இறைவாதின் தாளேத்தா
துண்ணுவார் உண்ணும் இடத்து.

31

ஓகோ கொடிதே உறும்புலையர் இல்லினிடத்
தேகோ வதைத்துண் செயலன்றோ - வாகோர்தம்
வாழ்மனையில் செல்லாது வள்ளலினை ஏத்தாதார்
பாழ்மனையில் சென்றுண் பது.

32

வீயுமிடு காட்டகத்துள் வேம்பிணத்தின் வெந்தசையைப்
பேயுமுடன் உண்ணுண்ணும் பேறன்றோ - தோயுமயல்
நீங்கஅருள் செய்வோய்வெண் ணிறனியார் தீமனையில்
ஆங்கவரோ டுண்ணு மது.

33

31. சிறப்படையக் கருதும் மெய்ஞ்ஞானிகளோ
நின்னைக் கசிந்து உருகிக் கருதும் சிறப்புடையவர்கள்
ஆவார்கள். அத்தகைய மேலான வழிகாட்டிகளைப்
பின்பற்றாது நாத்திகம் பேசி நலியும் சூனியவாதிகளை நான்
பின்பற்றி இல்லத்தில் சூழ்ந்து உண்ணும் சோறு மாறடைப்பு
ஏற்பட்டு மல்லாக்க வீழ்ந்து சாகடிக்கும் சோறே ஆகும்.

32. வளமடைய வழிதேடும் நல்லோர் இல்லத்தில்
உண்ணாது நாத்திகம் பேசும் பூதவாதிகள் வீடு ஏறி உண்பது
எப்படிப்பட்டது என்றால் காராம்பசு மடிகளை வெட்டிப்பின்
உண்ணும் புலையர் தம் மனையில் உண்பதை ஒத்ததாகும்.
அது மாபாதகம் ஆகும். மற்றும் அது மாநரகமும் ஆகும்.

33. காம, வெகுளி, மயக்கம், மலம், மாயை, வினைகள்
நீங்கக் கருணை செய்யும் கடவுளே! உயிருக்குக் கவசமாகிப்
பாதுகாவலைத் தருவது திருநீறு. அதை அணியாத அவலம்
உடையவர் வீட்டில் உண்பது எப்படிப் பட்டதென்றால்
தேகத்தை அழிக்கும் சுடுகாட்டில் வெந்தும் வேகாதும் ஆன
பிணத்தின் தசையை உண்ணும் தகுதியை
உடையதாகுமேயன்றி வேறில்லை.

கண்குழைந்து வாடும் கடுநரகின் பேருரைக்கில்
ஒண்குழந்தை யேனுமுலை உண்ணாதால் - தண்குழைய
பூண்டாதார்க் கொன்றைப் புரிசடையோய் நின்புகழை
வேண்டாதார் வீழ்ந்து விரைந்து. 34

கண்ணுதலே நின்தான் கருதாரை நேசிக்க
எண்ணுதலே செய்யேன்மற் றெண்ணுவனேல் - மண்ணுலகில்
ஆமிடத்து நின்னடியார்க் காசையுரைத் தில்லையென்பார்
போமிடத்திற் போவேன் புலர்ந்து. 35

அங்கணனே நின்னடிக்கோர் அன்பிலரைச் சார்ந்தோர்தம்
வங்கணமே வைப்பதினான் வைத்தேனேல் - அங்கணத்தில்
நிப்போல் எனது நிலைகெடுக நிற்பழிசொற்
றார்போ லழிக தளர்ந்து. 36

34. குளிர்ந்து ஒளிரும் குழைகள் தரித்தவனே! தேனும்
மகரந்தமும் கலந்த கொன்றை மலர் அணிபவனே! நினைது
பெரும் புகழினை எண்ணி ஏத்தாதவர் சென்று வீழ்ந்து
ஒழியும் நரக நாட்டின் பெயரைச் சொல்லக் கேட்டால் ஒன்றும்
அறியாது முலைப்பால் உண்ணும் சிறு குழந்தைகள் கூட
முலைப்பால் உண்ணுதலை விட்டுவிடும்.

35. மெய்ஞ்ஞானக்கண் பெற்ற மேலாம் இறைவனே!
நினைது திருவடிகளை எண்ணித் தொழுக புரியாதவரை நான்
நேசிக்க ஒருபோதும் எண்ணமாட்டேன். அப்படியும்
எண்ணினால் உனது மெய் அன்பர்களுக்குத் தேவையான
இன்னதைத் தருகின்றேன் என்று வாஞ்சை சொல்லிப் பின்பு
அப்படி இல்லையே என்று புளுகுவார் புகும் பாழ்நரகில்
கருகி நுழைபவனே அன்றி வேறில்லை.

36. எழிலுடை ஞான நேத்திரம் ஏந்தியவனே! நின்
திருவடியின்பால் அன்பு செய்யாதவரைச் சார்ந்து நான் நட்பு
வைப்பேனானால் அது சலதாரையில் நீர் ஓடி ஒழிந்து நிற்பது
போன்றதாகிவிடும். அது போதாமல் எனது உயர்ச்சி
நிலைகளும் உருப்படாமல் அழிவதாகும்! மற்றும் நின்னைப்
பழிப்படப் பேசுவார் ஏசுவார் போல் அழிந்து போவதே
ஆகும்.

பூவைவிட்டுப் புல்லெடுப்பார் போலுன் திருப்பாதத்
தேவைவிட்டு வெம்பிறவித் தேவர்களைக் - கோவையிட்டுக்
கூவுவார் மற்றவரைக் கூடியிடேன் கூடுவனேல்
ஒவுவா ராவ லுனை. 37

யாதோ கனற்கண் யமதாதர் காய்ச்சுகருந்
தாதோ தழற்றிழம்போ தானறியேன் - மீதோங்கு
நாட்டாதார்க் கொன்றை நதிச்சடையோய் அஞ்செழுத்தை
நாட்டாதார் வாய்க்கு நலம். 38

என்னெஞ்சோர் கோயில் எனக்கொண்டோய் நின்நினையார்
தன்னெஞ்சோ கல்லாமச் சாம்பிணத்தார் - வன்னெஞ்சில்
சார்ந்தவர்க்கும் மற்றவரைத் தானோக்கி வார்த்தைசொல
நேர்ந்தவர்க்கும் கல்லாகும் நெஞ்சு. 39

37. இறையோனே! நின் திருவடி நேயத்தை விட்டு
விட்டுச் சிறு தெய்வ நேயங்களைப் பாராட்டுவாரோடு
சேர்ந்து முழுக்கம் செய்ய நான் கூடுவனேல் அத்தகைய
நிலை நான் உன்னைக் கை கழுவி விட்டுவிட்ட நிலையே
ஆகும்.

38. அன்று அலர்ந்த அழகிய கொன்றை
மலரைச்சூடும் சிவபெருமானே! ஆகாய கங்கை தங்க
நிறமாய்ப் பாயும் அழகானவனே! எல்லாத் தகுதியும் உடைய
நினைது ஐந்தெழுத்தை எண்ணி நாவினால் உரைக்காதார்
வாய்க்கு நன்மை கொடுப்பது எம தூதர்கள் காய்ச்சும்
இரும்போ? தீப் பிழம்போ? எதுவோ? என்னால் அறியக்
கூடவில்லையே.

39. எனது நெஞ்சத்தைக் கோயிலாகக் குடி கொண்டு
புகுந்தவனே! நின்னை நினையாத நாத்திகர்கள் தம் நெஞ்சு
கல்லாம்! அத்தகைய பிண நெஞ்சடையோரைச்
சார்ந்தவர்களும் அப்படிச் சார்ந்தவர்களோடு வாயாடி
சேர்ந்தவருக்கும் கூட நெஞ்சு கருங்கல்லாகி விடும்.

வெள்ளமுதும் தேனும் வியன்கரும்பும் முக்கனியின்
உள்ளமுதும் தெள்ளமுதும் ஒவ்வாதால் - கள்ளமிலா
நின்னன்பர் தம்புகழின் நீளமதுரந் தன்னைஇனி
என்னென்ப தையா இயம்பு. 40

பண்ணாறுன் சீரினைச்சம் பந்தர்சொல வெள்ளெலும்பு
பெண்ணான தென்பார் பெரிதன்றே - அண்ணாஅச்
சைவவடி வாஞான சம்பந்தர் சீருரைக்கில்
தெய்வவடி வாஞ்சாம்பர் சேர்ந்து. 41

எங்கோவே யான்புகலி எம்பெருமான் தன்மணத்தில்
அங்கோர் பொருட் சமையான் ஆனேனேல் - இங்கேநின்
தாள்வருந்த வேண்டேன் தடைபட்டேன் ஆதலினித்
நாள்வருந்த வேண்டுகின்றேன் நான். 42

40. உள்ளத்தால் பொய்யாதொழுகும் நினைது
மெய்யன்பர் தம் கீர்த்தி எப்படிப்பட்டது என்றால் அது
ஆயின் பாலாய உத்தம அமுதமே! மதுரமாய தேனே,
சீரிய கரும்பின் சாறே, தனித்தனி முக்கனியின் வடித்தெடுத்த
இரசமே என்றாலும் அது போதுமானதாயில்லையே! பின்
என்னென்பது?

41. அண்ணா! தேவாரப் பண் கொண்டு நின்
திருவிழாக்களின் புகழினைத் திருஞான சம்பந்தர் எடுத்து
ஓத, குடத்து எலும்பு, பூம்பாவைப் பெண்ணாகியது
என்பார்கள். அதுவோ பெரிது? அந்தச் சம்பந்தர் புகழினை
அடியேன் சொன்னால் கூடப் போதும் குடத்திலிருந்து வெந்து
போன சாம்பலும் தெய்வம் வடிவம் பெற்றுத் திகழும் என்றால்
எது பெரிது?

42. எனது நாயகனே! சீர்காழிச் சம்பந்தர்
திருமணத்தன்று மூட்டை தூக்கி வந்த ஒரு ஆளாக நான்
இருந்திருந்தால் மோட்சம் அடைந்திருப்பேன். அப்படி
இல்லாமல் அன்று தடைப்பட்டேன். அதனால் இன்று நின்
திருவடிகளை வருந்திப் பிரார்த்திக்கின்றவன் ஆனேன்.

பூவுக் கரையரும்வான் புங்கவரும் போற்றுதிரு
நாவுக் கரையரெனு நன்னாம - மேவுற்ற
தொண்டர்க்கு நீகட்டுச் சோறெடுத்தாய் என்றறிந்தோ
தொண்டர்க்குத் தொண்டனென்பார் சொல். 43

எம்பரவை யோமண் ணிடந்தலைந்தான் சுந்தரனார்
தம்பரவை வீட்டுத் தலைக்கடையாய் - வெம்பனையாய்
வாயிற் படியாய் வடிவெடுக்க நேர்ந்திலனே
மாயப்பெயர் நீண்ட மால். 44

நண்ணித் தலையால் நடக்கின்றோம் என்பதெங்கள்
மண்ணில் பழைய வழக்கங்காண் - பண்ணிற்சொல்
அம்மையார் வாமத்தோய் ஆயினுமுன் காரைக்கால்
அம்மையார் போடைந்தார் ஆர். 45

43. நான்முகர்களும் வானகத்துத் தவசிகளும் தலை
வணங்கிப் போற்றும் திருநாவுக்கரசர் என்னும் திருநாமம்
பெற்ற நின் மெய்யடியாருக்குத் திருபைஞ்ஞீலி
திருத்தலத்திற்குப் போகும் இடத்தில் கட்டுச் சோறும்
தண்ணீர்ப் பந்தலும் கருணையினால் வைத்து,
கொடுத்தருளினாய் என்பதால் நீ அடியார்க்கு எளிய அடியான்
என்பது அதனால் தெரியவருகிறதே!

44. எமது தலைவனே! சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரது
துணைவியாகிய பரவை நாச்சியார் இல்லத்தில் படிகளாய்
ஆகித் தவம் செய்து கிடந்திருந்தால் எல்லாம் வல்லவனின்
திருவடிகளைக் கண்டுவந்திருக்கலாமே! பாவத்திலும் பாவம்!
இன்னமும் திருமால் ஆண்டவரது திருவடிகளைக் காணாது
பூமியை அகழ்ந்த வண்ணம் வராக மூர்த்தியாகியுள்ளானே!

45. தலையால் நடந்தோம்! காரியம் கைகூடவில்லை
என்பது உலகினர் வழக்கு. ஏழிசைப் பண் ஒத்துப் பேசும்
உமாதேவியை இடப்பாகத்தில் ஏற்றவனே! செயற்கரிய
செயலாகிய தலையால் நடந்து நின் தண்ணருளைப் பெற்று
அம்மையே என்று அருமையாக அழைக்கப்பட்ட காரைக்கால்
அம்மையார் போல் உலகில் யாருளர்? ஒருவருமில்ர்.

வேத முடிவோ விளங்கா கமமுடிவோ
நாத முடிவோ நவில்கண்டாய் - வாதமுறு
மாசகர்க்குள் நில்லா மணிச்சுடரே மாணிக்க
வாசகர்க்கு நீ உரைத்த வாறு.

46

ஆர்கொண்டார் சேய்க்கறியிட் டாரே சிறுத்தொண்டப்
பேர்கொண்டார் ஆயிடினெம் பெம்மானே - ஓர்தொண்டே
நாய்க்குங் கடைப்பட்ட நாங்குளென்பேம் எங்குமுடை
வாய்க்கிங் கிஃதோர் வழக்கு.

47

கோள்கொண்ட நஞ்சங் குடியேனோ கூர்கொண்ட
வாள்கொண்டு வீசி மடியேனோ - கீள்கொண்ட
அங்கோவ ணத்தழகா அம்பலவா நிற்புகழை
இங்கோதி வாழ்த்தாத யான்.

48

46. திருப்பெருந்துறையில் மாணிக்க வாசகர்க்கு என
நீ திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஞானோபதேசம் வேதாந்த
முடிபோ? ஓங்கி நிற்கும் ஆகம முடிபோ? அனுபவ
நிலையாகும் பரநாத முடிபோ? எது என்று எனக்குச்
சொல்லியருள்க!

47. சிவபெருமானே! நினக்குக் பிள்ளைக் கறி அமுது
படைத்துச் செயற்கு அரிய வன்தொண்டைச் செய்தருளிய
பெருந்தொண்டரே சிறுதொண்டர் என்னும் பெயர் பூண்டார்
எனில் நாங்கள் செய்வதும் தொண்டாகுமோ? அல்லது
தொண்டர் எனத்தான் பேசப்படுவமோ? ஒருக்காலும்
இல்லை.

48. கோவணம் தரித்த அழகனே! அம்பலவா! நினது
மெய்க் கீர்த்தியை இங்கு ஒதி வாழ்த்தாத யான் தீமை
உண்டாக்கும் விஷத்தைக் குடிக்கலாம்! கூர்மையான வாள்
கொண்டு வீசி வெட்டப்பட்டுச் சாகலாம். அப்படிச் செய்தேன்
இல்லையே!

ஆயாக் கொடியேனுக் கன்புடையாய் நீஅருளிக்
கீயாக் குறையே இலைகண்டாய் - மாயாற்கும்
விள்ளாத் திருவடிக்கீழ் விண்ணப்பம் யான்செய்து
கொள்ளாக் குறையே குறை.

49

பெற்றிடுதாய் போல்வதுநின் பெற்றியென்பேன் பிள்ளையது
மற்றழுதால் கேட்டும் வராதங்கே - சற்றிருக்கப்
பெற்றான் பொறுப்பன் பிராணி பொறுக்கினுறின்
பொற்றான் பொறாஎம் புலம்பு.

50

பொன்போல் பொறுமையுளார் புத்திவிடாய் நீ என்பார்
என்போல் பொறுமையுளார் யார்கண்டாய் - புன்போக
அல்லாம் படிசினங்கொண் டாவணஞ்செய் இன்னாமை
எல்லாம் பொறுக்கின்றேன் யான்.

51

49. திருமாலுக்குத் தெரிய ஒண்ணாதது இறைவநின்
திருவடிகள். ஆனால் என் போன்றோர் மீது அன்புடையவன்
நீ! ஆதலின் ஈந்திடாத குறை ஏதும் நின்னிடம் இல்லை.
பெருங் கருணை உடைய திருவடிகளின்பால் யாம் முறையீடு
செய்து கொள்ளாத குறையே எமது பெருங்குறையாகும்.

50. ஈன்றெடுத்த தாய் போன்றது நின் இயல்பு.
அவளோ பாலுக்கு அழும் குழந்தை நன்றாக இன்னும்
கொஞ்சம் அழட்டுமே என்றிருப்பாள். ஆனால் அவன்
போலநீயும் பொறுத்திருந்தாலும் எம்புலம்பலைக் கேட்டு நின்
திவ்ய கருணை கூர் சேவடிகள் பொறுக்காதனவாகி உடனே
எழுந்தருளித் தயவு செய்திடுவன ஆகும். அதனை யாம்
உணரவில்லையே!

51. சூட்டில் இட்டு உருக்கினாலும், சுத்தி கொண்டு அடித்தாலும்
இரம்பம் கொண்டு இராவினாலும் பொன் போல்
சகிப்புத்தன்மை உடையவர் தம் சிந்தை விட்டு அகலாதவனே!
இழிதகவான ஈடுபாடுகளும் சினமும், ஆணவமும் பூண்டு
தீமைகள் யாவும் நான் பொறுக்கின்றேன். ஆதலின்
பொறுமையில் யானே நின்னினும் தலைமையானவன் ஆகும்.

முன்மணத்தில் சுந்தரரை முன்வலுவில் கொண்டதுபோல்
என்மணத்தில் நீவந் திடாவிடினும் - நின்கணத்தில்
ஒன்றும் ஒருகணம்வந் துற்றழைக்கில் செய்ததன்றி
இன்றும் ஒருமணஞ்செய் வேன்.

52

செய்யார் அழலேநின் செம்மேனி என்னினும்என்
அய்யாநின் கால்பிடித்தற் கஞ்சேன்காண் - மெய்யாஇஞ்
ஞான்றுகண்டு நான்மகிழ நந்தொண்டன் என்றென்னையும்
ஏன்றுகொண் டால்போதும் எனக்கு.

53

என்பாலோ என்பால் இராதோடு கின்றமனத்
நின்பாலோ அம்மனத்தைச் சேர்மாயை - தன்பாலோ
யார்பால் பிறையுளதோ யானறியேன் என்னம்மை
ஓர்பால் கொளநின்றோய் ஓது.

54

52. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருமணத்தில் வேதியர்
போல் நீர் புகுந்து தடுத்தாண்டு அவரை வந்தொண்டன்
ஆக்கிவைத்தீர்! அப்படி நீர் எழுந்தருளி எனக்கு ஏதும்
செய்திட வேண்டாம்! நினது சிவ கணத்தில் ஒன்றினை
அனுப்பித் தடுத்தாள்வது உறுதியானால் இன்றும் ஒரு
திருமணம் செய்து கொள்கின்றேன். காரணம் முத்தி நிச்சயம்
என்பதனால்.

53. சத்தியப்பொருளே! தீப்பிழம்பு நினது திருமேனி
என்றாலும் நினது கால்பிடித்துக் கரையேறப் பயப்பட
மாட்டேன். இந்த நான் நினை நான் மகிழக் கண்டு
கொண்டும், என்னை நமது தொண்டன் என நீ ஆட்
கொண்டும் அருளினால் எனக்கு அதுவே போதும்!

54. உமாதேவியை ஒரு பாகம் கொண்டவரே!
உன்னைப் போற்றாத தவறு என் பக்கமா? என்பால் சற்றும்
நில்லாது ஓடும் நெஞ்சின் பக்கமா? அந்த மனத்தினை
.யூ, டி.விக்கும் மாயையின் பக்கமா? என்னால் தெளிந்தறிய
முடியவில்லையே! நீரே கூறியருளும்!

நாணவத்தி னேற்றனையோ நாயேனை முடிநின்ற
ஆணவத்தை யோநான் அறியேனே - வீணவத்தில்
தீங்குடையாய் என்னஇவண் செய்யிழையை நோக்கிஅருட்
பாங்குடையாய் தண்டிப் பது.

55

எச்சம் பெறுமுலகோர் எட்டிமர மானாலும்
பச்சென் றிருக்கப் பகர்வார்காண் - வெச்சென்ற
நஞ்சனையேன் குற்றமெலாம் நாடாது நாதனை
அஞ்சனையேல் என்பாய் அமர்ந்து.

56

கற்றறியேன் நின்னடிச்சீர் கற்றார் கழகத்தில்
உற்றறியேன் உண்மை உணர்ந்தறியேன் - சிற்றறியேன்
வன்செய்வேல் நேர்வீழியார் மையலினேன் மாதேவா
என்செய்வேன் நின்னருளின் றேல்.

57

55. பேரருள் உடையவனே! நாணுதல் இன்றி வீணான
காரியங்களைச் செய்திடும் என்னையோ அன்றி என்னை
நன்குறமுடி நன்னெறியில் செலுத்திடாத ஆணவத்தினையோ?
இங்குச் செய்யும் பிழைகளை எண்ணி நீ தண்டனை
கொடுப்பது எது என அறியேன்! நீரே சொல்லியருளும்.

56. பாவ புண்ணியங்களை அனுபவிக்கும் உலக
மக்கள் பசுமை தழைத்த எட்டி மரமாயினும் அதை
அழிக்காமல் ஆதரித்து நிற்பார்கள். அவ்வாறே நான்
செய்திடும் குற்றம் குறை எல்லாம் அலசாமல் அஞ்சிடாதே
என்று ஆதரவு தருகின்றாய். என்னே நின் தயவு?

57. மகாதேவனே! யானோ கற்க
வேண்டியவைகளைக் கற்றுணராதவன். அது போகட்டும்.
கற்றறிந்த சீலர் தம் கழகத்தில் இருந்திடாதவன். அன்னார்
சொல்லிக் கொடுக்கும் உண்மையின் நேர்த்தியை
உணர்ந்தறியாதவன். என் செய்வேன்! சிற்றறிவினால்
தீமையை உண்டாக்கித் தரும் கூர்விழி மாதரின்
மையலிடைப்பட்டு மயங்குகின்றேன். அதற்கு என்ன
செய்வேன்?

மெய்தான் உடையோர் வீரும்புகின்ற நின்அருளென்
செய்தால் வருமோ தெரியேனே - பொய்தாவு
நெஞ்சினேன் மன்றுள் நிருத்தா நினைக்கேட்க
அஞ்சினேன் அன்பின்மை யால்.

58

மாதேவா ஓவா மருந்தேவா மாமணிஇப்
போதேவா என்றே புலம்புற்றேன் - நீதாவா
யானாலுன் சித்த மறியேன் உடம்பொழிந்து
போனாலென் செய்வேன் புகல்.

59

கொன்செய்தாற் கேற்றிடுமென் குற்றமெலாம் ஐயஎனை
என்செய்தால் தீர்த்திடுமோ யானறியேன் - முன்செய்தோய்
நின்பால் எனைக்கொடுத்தேன் நீசெய்க அன்றிஇனி
என்பால் செயலென் றிலை.

60

58. பொன்னம்பலத்தாடும் முடியா முதலே!
பொய்யம்மையையே அவாவுகின்ற மனத்தினேன், என்ன
செய்தால் மெய்யன்பர் தாம் விரும்புகின்ற நின்னருள்
எனக்குக் கை கூடும்? சரி, என்றால் நின்னைக் கேட்டுப்
பெற்றிட அச்சம் வேறு உண்டாகின்றதே! என்ன செய்வேன்?

59. எடுத்த இந்த மனிதப்பிறவியும் இற்றுப் போனால்
என் செய்வேன்? சொல்லியருள்க! ஆதலின் மகாதேவனே!
அழியாத் திருவமுதமானவனே வந்தருள்க! வைரீரிய
மணியே இப்போதே எழுந்தருள்க! என்று கூறிப்
புலம்புகின்றேன். நீயோ வாராதிருந்தால் நினது சித்தம்
எதுவென அறியேன்? என்ன செய்வேன்?

60. பஞ்சமாபாதகங்களுக்குரிய குற்றம் யாவும்
உடையவன் யான். அவை என்ன செய்தால் தீருமோ?
தெரியேன்! முன்பு ஒரு காலத்தில் பஞ்சமாபாதகம் செய்த
ஒரு மதுரை அன்பனுக்கு முன் வந்து அதனைத்
தீர்த்தருளினாய்! ஆதலின் என் உடல் பொருள் ஆவியை
உனக்கே ஒப்புக்கொடுத்தேன். இனி நீ செய்வதனைச்
செய்தருள்க! எனக்கு எனத் தற்சுதந்தரம் ஏதுமில்லை.

எண்ணிலெளி யேன்தவீர எல்லா உயிர்களுநின்
தண்ணிலகுந் தாணிழல் சார்ந்திடுங்காண் - மண்ணில்வருந்
தீங்கென்ற எல்லாமென் சிந்தையிசைத் துற்றனமந்
றாங்கொன்றும் இல்லாமை யால்.

61

தாரம்வீற்றுஞ் சேய்வீற்றுந் தன்னைவீற்றும் பொய்யாத
வாரம்வைத்தான் முன்னிங்கோர் மன்னினென்பர் - நாரம்வைத்த
வேணிப் பிராணதாதான் மெய்யாமேல் அன்றெனைந்
ஏணிற் பிறப்பித்த தில்.

62

உள்ளொன்ற நின்னடிக்கன் புற்றறியேன் என்னுளத்தின்
வெள்ளென்ற வன்மை விளங்காதோ - நள்ளொன்ற
அச்சங்கொண் டேனைநினக் கன்பவினென்பர் வேழத்தின்
எச்சங்கண் டாற்போல வே.

63

61. மாசில் வீணையும், மாலை மதியமும் - வீசு
தென்றலும் வீங்கு இளவேனிலும் முசு வண்டு அறைப்
பொய்கையும் போன்றதான நின் திருவடி நிழலில் எல்லா
உயிர்களும் சார்ந்திடும். எல்லாத் தீமைகளும் உடைய நான்
ஒருத்தன் மட்டும் அத்திருவடியாது என அறியாது இருப்பேன்
ஆனால் என்ன செய்வேன்?

62. கங்கையைச் சூடிய கருணையாளனே!
மனைவியை விற்றும் - மகனை விற்றும் தன்னையே விற்றும்
சத்தியத்தில் வழுவாமல் விசுவாமித்திரரிடம் உண்மையை
நிலை நாட்டினான் அரிச்சந்திரன், அம்மட்டோ! நினது
திருவுருவக் காட்சியையும் அடையப் பெற்று உயர்ந்தான்.
அப்போது என்னை நீ பிறப்பித்திருந்தால் உன்னைக் கண்டு
நான் உயர்ந்திருப்பேனே! ஏன் அப்படிச்
செய்யாதிருந்தாயோ? தெரியவில்லையே!

63. இறைவா! மனப்பூர்வமாக நினது திருவடியின் மீது
எனக்கு அன்பு இல்லை! அத்துடன் இதய பூர்வமாக
ஜீவர்களின் மீதும் இரக்கம் ஏதுமில்லை! அத்தகைய
என்னைப் போய் நினக்கு அன்புடையவன் என்கின்றனர்!

நீத்தாடுஞ் செஞ்சடையாய் நீள்வேடங் கட்டிவஞ்சக்
கூத்தாடு கின்றேனைக் கொண்டுசிலர் - கூத்தாநின்
பத்தனென்பர் என்னோ பகல்வேடத் தார்க்குமிய்கு
வித்தமிலா நாயேற்கும் வேறு.

64

அன்புடையார் இன்சொல் அமுதேறு நின்செவிக் கே
இன்புடையாய் என்பொய்யும் ஏற்குங்கொல் - துன்புடையேன்
பொய்யுடையேன் ஆயினுநின் பொன்னருளை வேண்டுமொரு
மெய்யுடையேன் என்கோ விரைந்து.

65

என்னா ருயிர்க்குயிராம் எம்பெருமான் நிற்பதத்தை
உன்னார் உயிர்க்குறுதி உண்டோதான் - பொன்னாகத்
தார்க்கும் சதுமுகர்க்கும் தானத்த வர்க்குமற்றை
யார்க்கும் புகழுவன் அருள்.

66

அது எப்படிப்பட்டது என்றால் - யானை உண்ட விளாம்
பழம் போன்றது. காரணம் விளாம்பழத்தின் உள்ளே
யாதுமிருக்காது. (யானை என்பது விளாமரத்தின் ஒரு நோய்)

64. கங்கையைத் திருமுடியில் தாங்கிய
தயவுடையோனே! நினது மெய்யடியார் போல் பக்த வேடம்
கட்டி ஆடும் என்னைப் போய் நின் அன்பன் என்கின்றனர்.
ஆனால் அது பகல் வேடமாகும்.

65. உயிர்நேயமுடையவரின் இனிய சொல் அமுது
ஏற்கும் நின் திருச்செவிக்கு எனது புல்லிய பொய்ச் சொல்லும்
ஏற்குமோ? எல்லா இன்னாச் செயலும் உடையவன் யான்.
ஆனாலும் நினது திருவருளை விரைந்து நாடும் வேட்கை
உடையவன் என்று யார் நினைக்குக் கூறுவார்கள்?

66. திருமாலாம் தேவர்களுக்கும் - நான்முகர்க்கும் -
விண்ணவர்க்கும் - மற்றுமுள்ள மானுடர்க்கும் ஜீவர்களுக்கும்
நினது திருவருளே அடைக்கலப் பொருள் ஆகும். அப்படி
இருக்க எல்லா உயிர்களுக்கும் உயிராகிய உனது
திருவடிகளைப் எண்ணிப் போற்றாதார்க்கு என்ன உறுதி
உண்டாகும்? ஏதுமில்லை.

வெள்ளைப் பிறைஅணிந்த வேணிப் பிரானேநான்
மீன்னைப் பிராயத்தில் பெற்றாளை - எள்ளம்
பொறுத்தாள்அத் தாயில் பொறுப்புடையோய் நீதான்
வெறுத்தால் இனிஎன்செய் வேன்.

67

ஆயிரமன் றேநாறும் அன்றோ ரைந்தன்றே
ஆயிரம்பேர் எந்தைஎழுத் தைந்தேகாண் நீ இரவும்
எல்லு நினைத்தியென ஏத்துகினும் எந்தாய்விண்
செல்லுமனம் என்செய்கேன் செய்யு.

68

வஞ்சந் தருங்காம வாழ்க்கையிடைச் சிக்கியஎன்
நெஞ்சந் திருத்தி நிலைத்திலையே - எஞ்சங்
கரணே மழுக்கொள் கரணே அரணே
வரணே சிதம்பரணே வந்து.

69

67. ஞானக் கலையாகிய மூன்றாம் பிறையைத்
தலையில் தரித்தவனே! இளம் பிராயத்தில் ஈன்றெடுத்த
தாயவளை இகழ்ந்து பேசினேன். அதற்கு என் தாய்
பொறுத்து அன்பு கூர்ந்தாள். அத்தகைய என் தாயினும்
சகிப்புத் தன்மை உடையவன் நீ! என்னை நீ வெறுத்து
ஒதுக்கினால் என்ன செய்வேன்? எங்குப் புகுவேன்?

68. எனது தந்தையே! நினது திருப்பெயர் ஆயிரம்
அல்ல, நூறும் அல்ல, ஐம்பதும் அல்ல! ஐந்து மட்டும் தான்.
அதனால் நினது அஞ்சு பதமாகிய பஞ்சாட்சரத்தை
ஒதுவாயாக என என் நெஞ்சுக்கு அறிவுரை கூறினாலும்
அது வாலைக் குழைத்துக் கொண்டு வீணில் சென்று
வேறுபடுகின்றதே!

69. சுகம் ஈயும் சங்கரனே! மழுஆயுதம் தரித்த
திருக்கைகளை உடையோனே! சிவனே! நற்பாக்கியம்
அருள்வோனே! சிதாகாச வெளியில் இருப்பவனே! நீ
எழுந்தருளி வஞ்சக வாழ்விடைத் தடுமாற வைக்கும் எனது
நெஞ்சின் காம உணர்வினைத் திருத்தி எனது மன ஓட்டத்தை
நிலைக்கும்படி இன்னமும் செய்திடவில்லையே!

தாழ்விக்கும் வஞ்சச் சகமால் ஒழித்தென்னை
வாழ்விக்கும் நல்ல மருந்தென்கோ - வீழ்விக்கும்
ஈங்கான மாயை இகந்தோர்க் கருள்வோய்நின்
பாங்கான செம்பொற் பதம்.

70

ஏசொலிக்கு மானிடனாய் ஏன்யிறந்தேன் தொண்டர்கடந்
துசொலிப்பான் கல்லாகத் தோன்றிலனே - துசொலிப்பான்
கல்லாகத் தோன்றுவனேல் காளகண்டா நாயேனுக்
கெல்லா நலமுமுள தே.

71

குற்றம் பலசெயினுங் கோபஞ் செயாதவருள்
சிற்றம் பலமுறையுஞ் சிற்பரனே - வெற்றம்பல்
பொய்விட்டால் அன்றிப் புரந்தருளேன் என்நெனைந்
கைவிட்டால் என்செய்கேன் காண்.

72

70. மலம் மாயைகளை வீழ்த்தி வாழ்பவருக்கு
அருள்திரு அளிப்பவனே! நினது திருவடிகளே சகப் பழக்க
வாதனைகளை ஒழித்து நம்மை வாழ்விக்கும் சஞ்சீவி மருந்து
என அறியாதிருக்கின்றேனே!

71. நீலகண்டனே! எல்லோரும் இகழ்ந்து பேசும்
மானிடனாக நான் ஏன் பிறந்தேன்? அடியவர்களின்
ஆடைகளைத் துவைக்கும் வண்ணானின் கல்லாகப்
பிறக்கவில்லையே! அப்படிப் பிறந்திருந்தால் எனக்கு எல்லா
நலமும் உண்டாகி இருக்குமே! (தொண்டர்கள் + தம்)

72. வீண் வார்த்தைகளை விதைத்துப் பிறரைப்
பழிபேசும் என்னை நீ கைவிட்டால் என் செய்வேன்? நீயோ
குற்றங்கள் பல செய்தாலும் கோபம் கொள்ளாது அருளும்
அனுக்கிரகமுடைய திருச் சிற்றம்பலவன் ஆகும்.

தீக்குணத்தார் யாவருமென் சீடரெனில் என்னுடைய
தீக்குணத்தின் எல்லையெவர் தேர்கிற்பார் - ஊக்கமிகு
நல்லோர்க் களிக்கு நதிச்சடையோய் ஏற்கருளில்
எல்லோர்க்கும் ஐயுறவா மே.

73

இன்படையான் றன்புடையான் என்றேழை யேன்தலைமேல்
அன்புடையாய் நியமைப்பித் தாயிதற்கு - வன்படையா
தெவ்வண்ணம் நின்னெஞ் சிசைந்ததோ அந்நாளில்
இவ்வண்ணம் என்றறிகி லேன்.

74

ஏய்ப்பிறப்பொன் றில்லாதோய் என்யிறப்பின் ஏழ்மடங்கோர்
பேய்ப்பிறப்பே நல்ல யிறப்பந்தோ - வாய்ப்புலகம்
வஞ்சமெனத் தேக மறைத்தடிமண் வையாமல்
அஞ்சிநின்னோ டாடும் அது.

75

73. காம வெகுளி மயக்கம் முதலிய தீயகுணங்களே
எனது சிஷ்ய கோடிகள். அப்படியானால் என்னுடைய தீய
குணத்தின் எல்லையை யார் கண்டறிகின்றவர்? ஜீவகாருணிய
சீலர்களுக்கு ஊக்கம் அளிப்போனே! கங்கை தாங்கிய நீ
எனக்கு அருள் செய்வாய் ஆனால் உன்னைப் பற்றிப் பலர்
ஐயப்படுவார்கள்.

74. பேரின்பத்தைப் பெறவே மாட்டான். துன்பமே
பட்டழிவான் என்று, எளியவன் மீது அன்புடையாய் நீ எழுதி
விட்டாய்! அதற்கு உன் உள்ளம் எப்படிச் சம்மதித்ததோ?
அறிய முடியவில்லையே!

75. பிறப்பில்லாப் பெருந்தகையே! காரைக்கால்
அம்மையார் ஏன் பேய் வடிவம் தாங்கினார்? அதனது
தேகம் கண்ணுக்குத் தெரியாது. அதனது காலடி நிலத்தில்
தோயாது. அது நின்னோடு கூடி எப்போதும் ஆடும்
குணமுடையது. அதனால் அப்பிறவியே நன்று. அதனினும்
கீழானதே என் பிறவி!

கோடும் பிறைச்சடையோய் கோளுங் குறும்புஞ்சாக்
காடும் பிணிசூழ்புங் காணார்காண் - நீடுநினைக்
கண்டார் அடிப்பொடியைக் கண்டார் திருவடியைக்
கண்டார் வடிவுகண்டார் கள்.

76

மாலெங்கே வேதனுயர் வாழ்வெங்கே இத்திரன்செங்
கோலெங்கே வானோர் குடியெங்கே - கோலஞ்சேர்
அண்டமெங்கே அவ்வவ் வரும்பொருளெங் கேநினது
கண்டமங்கே நிலமுறாக் கால்.

77

எவ்வேளை யோ வருங்குந் நெம்பாலென் றெண்ணுகின்ற
அவ்வேளை தோறும் அழுங்குந்நேன் - செவ்வேளை
மிக்களித்தோய் நின்கழற்கால் வீரத்தை எண்ணுதொறும்
எக்களித்து வாழ்கின்றேன் யான்.

78

76. வளைந்த இளம் பிறையைச் சடையில்
தரித்தவனே! நினைவைத் தரிசித்தவர் அவரது கால் தூசியைத்
தரிசித்தவர் - அவர் தம் திருப்பாதங்களைத் தரிசித்தவர்
அவரது திருமேனியைத் தரிசித்தவர் பெறும் பேறுகள்
துன்பமும் - தீமையும் - இறப்பும் - நோயும் - வயோதிகமும்
அடையாதிருப்பதேயாகும்!

77. இறைவனே நினது செவ்விய கழுத்து
ஆலகாலவிடத்தை அமுதமாக உண்டு நீலமாகி அருளிச்
செய்யாது போனால் அண்டங்கள் எங்கே? வானவர்கள்
எங்கே? இத்திரன் எங்கே? உலகங்கள் எங்கே? பிரம்ம
தேவனின் சீரிய வாழ்வெங்கே? திருமாலின் நேரிய
வாழ்வெங்கே? அவ்வவற்றால் வரும் இன்பப்பாக்கியம்
எங்கே? ஆதலின் அத்தகையது நினது திருநீலகண்டத்தின்
திவ்யப் பெருமை.

78. எந்த நேரத்தில் இயமன் வருவானோ என வருந்தி
வாடுகின்றேன்? திருக்குமரனை எமக்குக் கொடுத்தருளிய
கோமானே! மார்க்கண்டருக்காக அந்த இயமன் உதைபட்டு
உணர்விழந்த நிலையை நான் எண்ணுகின்றேன். என் இதயம்
அதனால் எக்களிப்பில் மூழ்கித் திளைக்கின்றது.

துற்சங்கத் தோர்கணமுந் தோயாது நின்னடியர்
சற்சங்கத் தென்றனைந் தான்சுட்டி - நற்சங்கக்
காப்பான் புகழன் கழற்புகழைக் கோர் மித்துக்
காப்பாய் இஃதென் கருத்து.

79

என்னமுதே முக்கண் இறையே நிறைஞான
இன்னமுதே நின்னடியை ஏத்துகின்றோர் - பொன்னடிக்கே
காதலுற்றுத் தொண்டுசெயக் காதல்கொண்டேன் ஏற்கருணா
காதலுற்றுச் செய்தல் கடன்.

80

ஆரா அமுதே அருட்கடலே நாயேன்றன்
பேராத வஞ்சப் பிறைநோக்கி - யாரேனு
நின்போல்வார் இல்லாதோய் நீயே புறம்பழித்தால்
என்போல்வார் என்சொல்லார் ஈங்கு.

81

79. துர்ச்சங்கத்து ஒரு நொடியும் அடியேன் சூழாமல்
சத்சங்கத்தாரையே சூழ்ந்திடும்படிச் செய்தருள்க! அத்துடன்
பாஞ்ச சன்னியம் என்னும் வலம்புரிச் சங்கேந்தி நின்
திருவடிப் புகழ்ச்சியைத் திருமாலே ஓதிடும் பாங்கினைக்
கேட்கும்படிச் செய்து எம்மைக் காத்தருள்க. இது எமது
தாழ்மையான வேண்டுகோள்.

80. என் அமுதனே! முக்கண் இறைவனே! பூரண
ஞானப் புத்தமுதமானவனே! நினது திருவடியைப்
போற்றுகின்றவரோடு அன்புடன் பணிவிடைகள் செய்ய
ஆவலுற்றேன். அவ்வகையில் நீயும் என் மீது காதல்
கொண்டு அதற்கானவை செய்தருள்க!

81. ஆரா அமுதனே! அருட்கடலானே! நினை
நிகர்ப்போர் இல்லாதானே! நாயடியேன் பிழைபாடுகளை
நோக்கி நீயே பழித்தென்னை வெளியேற்றினால் என்
போன்றவர் நினைவைப் பற்றி என்ன பேசமாட்டார்கள்?

மெய்யாக நின்னைவிட வேறோர் துணையில்லேன்
ஐயா அதுநீ அறிந்ததுகாண் - பொய்யான
தீதுசெய்வேன் தன்பிறையைச் சித்தங் குறித்திடல்யான்
யாதுசெய்வேன் அந்தோ இனி.

82

திண்ணம் அறியாச் சிறியேன் உளத்திருக்கும்
எண்ணம் அறிந்தாய் இரங்குகிலாய் - அண்ணலுன்பால்
நித்தம் இரங்கான் நெஞ்சமர்ந்த தாலோநின்
சித்தம் இரங்காச் செயல்.

83

கொன்னஞ்சேன் தன்பிறையைக் கூர்ந்துற்று நானினைக்கில்
என்னெஞ்சே என்னை எரிக்குங்காண் - மன்னுஞ்சீர்
எந்தாய்நின் சித்தத்திற் கேதாமோ நானறியேன்
சிந்தா குலனென்செய் வேன்.

84

82. ஐயானே! பொய் பேசினேன்; தீமைகள் செய்தேன்;
அந்தகைய என்பிறைகளை நின் சித்தம் கணக்கிடுமானால்
யான் யாது செயக்கடவேன்? அந்தோ! எனக்கு இனி
மெய்யாகவே வேறு ஒரு துணை உன்னைவிட
யாருமில்லையே!

83. காருணிய அண்ணலே! உயிர் நேயமில்லா எனது
நெஞ்சம் என்பால் சேர்ந்ததாலோ என்னவோ நின் சித்தம்
என் மீது இரக்கம் காட்டவில்லை! வாழ்வில் சிறப்படைய
ஜீவகாருண்யமே சீரிய வழி என உறுதியாக அறியகிலேன்.
சிறியவன் உள்ளத்திருக்கும் நீயுமா இதுபற்றி அறியவில்லை?

84. நிலை பேறு ஆகிய பொற்பாங்குடையவனே!
எனது தந்தையே! துன்மார்க்க நெஞ்சினன் ஆகிய என்
பிறைகளை யானே எண்ணிப் பார்ப்பேன் ஆனால் என்
நெஞ்சம் தகிக்கிறது. அப்படியானால் நின் சித்தம்
மேற்கொண்டு எத்தகையது ஆகும்? தெரியவில்லையே.

நின்னன்பர் தம்பால் நிறுத்துதியோ அன்றிஎனைப்
பொன்னன்பர் தம்பால் புணர்த்துதியோ - பொன்னன்பர்
வைவமே என்னும் வறியேன் அறியேனென்
தெய்வமே நின்றன் செயல்.

85

என்சிறுமை நோக்கா தெனக்கருளல் வேண்டுமென்றே
நின்பெருமை நோக்கிஇங்கு நிற்கின்றேன் - என்பெரும
யாதோநின் சித்தம் அறியேன் அடியேற்கெய்
போதோ அருள்வாய் புகல்.

86

எந்தாயென் குற்றமெலாம் எண்ணுங்கால் உள்நடுங்கி
நொந்தா குலத்தின் நுழைகின்றேன் - சிந்தாத
காள் மகிழ்நின் கணக்கருணை எண்ணுதொறும்
மீளமகிழ் கின்றேன் விரைந்து.

87

85. ஆன்ம உருக்கமுடைய நின் அன்பர்பால்
என்னைச் சேர்த்திடுவாயா? அல்லது பொன்னாசை
உடையவர்பால் என்னைப் புணர்ந்திடச் செய்வாயா? அந்தப்
பொன்னுடையார் இகழ்ந்திடும் ஏழையினும் ஏழை நான்!
ஆதலின் நின் சித்தமன்றி என் செயல் ஏதுமில்லை
என்பதனை உணர்வாய்!

86. எனது பெருமானே! எனது கீழ்மைக்
குணங்களை எண்ணாது எனக்கு நீ அருள் புரிதல் வேண்டும்,
அது பற்றிய நின் சித்தம் எதுவோ? அறியாதவனாயுள்ளேன்.
ஆதலின் எனக்கு நீ அருள் ஈவது எப்போது? இயம்பிடுக!

87. எனது தந்தையே யான் செய்த குற்றம் எலாம்
எண்ண எண்ண என் உள்ளம் நடுங்குகின்றது. அத்துடன்
நொந்து போகின்றேன். துன்பத்தில் புகுகின்றேன்! ஆலகால
விஷத்தை உண்டு ஆருயிர்களைக் காப்பாற்றுவதில் பின்
அடையாத நினது காருணியத்தை எண்ணும்தோறும் நான்
மீளவும் மகிழ்ச்சியில் திளைக்கிறேன்.

எள்ளலே என்னினுமோர் ஏத்துதலாய்க் கொண்டருளெம்
வள்ளலே என்றனைநீ வாழ்வித்தால் - தள்ளலே
வேண்டுமென யாரே விளம்புவார் நின்னடியர்
காண்டுமெனச் சூழ்வார் களித்து. 88

வேணிக்க மேவைத்த வெற்பே விலையில்லா
மாணிக்க மேகருணை மாகடலே - மாணிக்கு
முன்பொற் கிழியளித்த முத்தேஎன் ஆருயிர்க்கு
நின்பொற் கழலே நிலை. 89

முத்தேவர் போற்று முதற்றேவ நிन्नையன்றி
எத்தேவர் சற்றே எடுத்துரைநீ - நித்தேன்செய்
குற்றமெலாம் இங்கோர் குணமாகக் கொண்டென்னை
அற்றமிலா தாங்கின் றவர். 90

88. நினை யான் எள்ளிப் பேசினேன். என்றாலும்
அதைத் துதித்தலாய்க் கொண்டருள்க! எமது காருணிய
வள்ளலே! என்னை நீ வாழ்வித்தே ஆக வேண்டும் என
நினைத்துவிட்டால் என்னைத் தள்ளும்படி நினைபிடம் யார்
குறை கூற முடியும்? என்னதான் செய்யப்போகிறார்
இறைவர் இவனிடம் என எண்ணிக் கூடி வந்து பார்த்திட
விரும்புவர்.

89. திருமுடியில் கங்கையைச் சேர்த்து அணிந்தவனே!
விலையில்லா மாணிக்கமே! பெருங் கருணைக் கடலே!
மதுரை தருமி என்ற மறையவனுக்குப் பொன் முடிப்பு தந்த
முத்தேனே! பரிணாமம் அடையும் எனது உயிர்க்கு நின்
திருவடிகளே அடைக்கலப் பொருள் ஆகும்.

90. மும்மூர்த்திகள் போற்றும் முதன்மைத் தேவரே!
பிரபஞ்ச மயக்கத்தால் யான் செய்கின்ற எல்லாக் குற்றமும்
ஓர் குணசீலமே எனக் கொண்டருள்பவர் நிन्नையன்றிப்
பின் எத்தேவர் உளர்? அத்துடன் அழிவு படாமல்
ஆண்டருள்பவரும் யாருளர்? சொல்.

கங்கைச் சடையாய்முக் கண்ணுடையாய் கட்செவியாய்
அங்கச் சடையாய் அருளடையாய் - மங்கைக்
கொருகை றளித்தாய் உணைத்தொழுமிந் நாயேன்
இருகை றளித்தேன் இடர்க்கு. 91

பேசத் தெரியேன் பிழையறியேன் பேதுறியும்
கூசத் தெரியேன் குணமறியேன் - நேசத்தில்
கொள்ளுவார் உன்னடிமைக் கூட்டத்தார் அல்லாதார்
எள்ளுவார் கண்டாய் ஏனை. 92

ஊனே உடையேஎன் றுட்கருதி வெட்கமிலேன்
வீணேநன் னானை விடுகின்றேன் - காணேனின்
செம்பாத மேஎன்றுந் தீராய் பொருளென்று
நம்பாத நாயடியேன் நான். 93

91. கங்கைச் சடையானே! முக்கண் உடையானே!
பாம்பினையே கச்சாகத் தரித்தவனே! அருளுடைய
அண்ணலே! நீயோ உமாதேவிக்கு ஒரு பாகம்
கொடுத்தருளினாய்! யானோ இடருக்கும் இன்னலுக்கும்
இருபாகம் அளித்தேனே! என்ன செய்வேன்?

92. இறைவனே! எளியேன் பேசத் தெரிந்திலேன்
பிழைகள் அறிந்திலேன்! தவறித் தவறு செய்தால் அதற்கென
நாணுகிறேன்! நற்குணசீலங்களை அறிந்து கொள்ளேன்.
இவற்றை எல்லாம் மனித நேயம் மாண்பினால் நின் அடியவர்
பொறுத்தருள்வார்! மற்றவரோ அதனை எள்ளி நகையாடுவார்!

93. கருணையம் கடவுளே! நினது செவ்விய
திருவடிகளே அழிவடையா அடைக்கலப் பொருள் என்று
நம்பாத நாய் அடியவன் நான்! ஆதலின் உணவு எங்கே?
உடை எங்கே? என்பதைவிட வேறு எண்ணமிலேன்!
தீமைபுரிய ஒரு சிறிது வெட்கமும் நான் அடையவில்லை.
வீணாக நாளைக் கழிக்கின்றேன். என்ன செய்வேன்?

சிவமே சிவஞானச் செல்வமே அன்பர்
நவமே தவமே நலமே - நவமாம்
வடிவுற்ற தேவேநின் மாக்கருணை யன்றோ
படிவுற்ற என்னுட் பயன்.

94

கோளாக்கிக் கொள்ளுங் கொடியே னையுநினக்கோர்
ஆளாக்கிக் கொள்ளற் கமைவாயேல் - நீளாக்குஞ்
செங்கேச வேணிச் சிவனேன் ஆணவத்திற்
கெங்கே இடங்காண் இயம்பு.

95

திண்ணஞ்சற் நீந்திடநின் சித்தம் இரங்காத
வண்ணஞ்சற் றேதொரிய வந்ததுகாண் - எண்ணெஞ்சில்
இத்தனையு மென்வினைகள் நீங்கில் இருக்கஅண்டம்
எத்தனையும் போதாமை என்று.

96

94. சிவபெருமானே! சிவ ஞானச் செல்வனே! பிரமன்
முதல் பரசிவம் வரையிலான ஒன்பான் வடிவமே! சகித்தலும்
இம்சை புரியாதிருத்தலுமாகிய தவச்சீலனே! கொல்லா நலம்
ஒன்றையே குறிக்கொண்டோனே! பழமைக்குப் பழமையும்
புதுமைக்குப் புதுமையும் ஆனவனே! நினது தனிப்
பெருங்கருணையே யான் பெறக்கூடிய ஆன்ம லாபமாகும்.

95. நீண்ட செவ்விய சடைமுடி தரித்தவனே!
குணங்களைக் குற்றமாகக் கொள்பவனே! என் கீழ்மையைக்
கருதாது என்னையும் ஆட்கொண்டருளக் கருதுக. அப்படிச்
கருதுவாயானால் என்னை இன்று அடிமையாக்கிய ஆணவம்
எங்கே புகும்? சொல்லியருள்க.

96. ஆண்டவனே! எனது மனக்குற்றங் குறைகளை
எனது தீவினைகளை என்னை விட்டு நீ விலக்கி விட்டால்
அக்குற்றம் அக்குறைகள் யாவும் ஒதுங்கி இருப்பதற்கு
அண்டங்கள் யாவும் போதா என்று தான் நீ கருணை
செய்திடக் காலமாகின்றது என ஓரளவு தெரிந்து கொண்டேன்.

இண்டைச் சடையோய் எனக்கருள எண்ணுதியேல்
தொண்டைப் பெறுமென் துயரெல்லாம் - சண்டைக்கரிந்
குய்துச்சே மெனஓடும் ஓட்டத்திற் கெண்ணுடைய
நெஞ்சே விறகிடுங்காண் நின்ற.

97

கண்ணா ணீமுதைகள்பாற் காட்டிக் கொடுக்கிலெனை
அண்ணா அருளுக் கழகன்றே - உண்ணாடு
நின்னடியார் கூட்டத்தில் நீவனைச் சேர்த்திடுமீன்
என்னடியான் என்பாய் எடுத்து.

98

கண்ணப்பன் ஏத்துநுதற் கண்ணப்ப மெய்தஞ்ஞான
விண்ணப்ப நின்றனக்கோர் விண்ணப்பம் - மண்ணிற்சில்
வானவரைப் போற்றும் மதத்தோர் பலருண்டு
நானவரைச் சேராமல் நாட்டு.

99

97. திருமுடிமாலை தரித்தவனே! எனக்கு அருள்
புரிய எண்ணுக! அப்படி எண்ணுவாயானால் நினது
திருவடிப்பணிகளைச் செய்திடும் என்னோடு சண்டையிடாமல்
தப்பித்தோம் பிழைத்தோம் என விரைந்து ஓடும் என்
தீவினைகள். அத்துடன் அவை தோல்வியுற்று அழியும்.

98. கடவுளே! கண் கூசும்படிச் செயலியற்றும்
கயவர்கள்பால் என்னைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடாதீர்! அது
கருணைச் செயலுமன்று. நின்னை உள்ளத்தில் கண்டு
உவந்திடும் நின் அடியவர் கூட்டத்தில் எனது இனிய
அடியவன் என நீ என்னைச் சேர்த்தருளப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

99. கண்ணப்பத் தொண்டர் துதிக்கும் நுதல்கன்
அப்பனே! நின்தனக்கு ஒரு விண்ணப்பம்! மண்ணுலகின்
சிறு தெய்வங்களை வழிபடுகின்ற சமய மதங்களைச்
சார்ந்தவர்கள் பலர் உளர். அவர்களோடு என்னைச்
சேர்த்துவிடாமல் காபந்து செய்தருள்வீராக.

100. பொன் வண்ணச் சடை முடியோய்!
நின்னையன்றி என்னை அடிமை கொள்வார் எவருமில்ர்!
நான் செய்யும் பிழைகளைக் கருதி அடித்தாலும் நீயே!

பொன்னின் றொளிரும் புரிசடையோய் நினைவன்றிப்
யின்னொன் றறியேன் பிறைநோக்கி - என்னை
அடித்தாவு நியே அணைத்தாவு நியே
பிடித்தேனுன் பொற்பாதப் பேறு.

100

துற்குணத்தில் வேறு தொடர்வேன் எனினுமற்றை
நற்குணத்தில் உன்சீர் நயப்பேன்காண் - சிற்குணத்தோய்
கூற்றுதைத்த நன்பொற் குரைகழற்பூந் தாளறிக
வேற்றுரைத்தே வில்லை விரித்து.

101

இப்பாரில் என்பிறைகள் எல்லாம் பொறுத்தருளென்
அப்பாநின் தாட்கே அடைக்கலங்காண் - இப்பாரில்
நானினது தாணீழல் நண்ணுமட்டும் நின்னடியர்
பானினது சீர்கேட்கப் பண்.

102

திருச்சிற்றம்பலம்

அவற்றைக் கருதாமல் அணைத்தாலும் நீயே! எனக்கு
அடைக்கலம் காண்! ஆதலின் நினது பொன்னடிகளை எனது
இரு கரங்களாலும் அதனினும் என் உயிரினாலும் உறுதியாகப்
பிடித்துக் கொண்டேன். அருள்க! நற்பேற்றினை நீ!

101. ஞானமயமான சீலனே! எனது துற்குணத்தால்
விடய இன்பங்களில் அழுந்துவேன் என்றாலும் நற்குண
நல்லறிவு சூழும்போது உன் அருள் பெற்றிட
விழைந்திடுவேன். இது பொய்யுரை அன்று. இயமனை
உதைத்த நின் இன்னடிகள்மேல் ஆணையாகச் சொல்கின்றேன்.
வேறு ஏதும் பேசிட என்னால் இயலவில்லை.

102. எனது தந்தையே! நினது திருவடிகளுக்கே
நான் தஞ்சம் புகுகின்றேன். அத்துடன் நினது திருவடி
நிழலை யான் அடைகின்ற நாள்வரை நினது அடியவர்பால்
என்னைச் சேர்த்தருள்க! அத்துடன் அவர்கள் மூலம் நினது
பெரும் பதப் புகழினைக் கேட்டு உயர்ந்திடவும் செய்தருள்க!
எனக்கு அதுவே போதும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

உரையாசிரியர் பற்றிய குறிப்பு

பெயர் : வோங்கட சாம்புப்பரிசை
ஊர் : சென்னைக்கு மேற்கில் அரன் வாயல்
காலம் : 1874 க்குப் பக்கம்
குலம் : கருணைகர்
கல்வி : மகாவித்வான், சித்தாந்த ரத்நாகரம்
சிறப்பு : வள்ளலின் மாணாக்கரில் ஒருவர்
நூல் : வள்ளலார் பதிற்புப் பத்தந்தாதி
உரை : திருவருட்பா - முதல் திருமுறை -
5 நூல்கள்
வெளியீடு : சமரச சுத்த சன்மார்க்க சங்கம்
சூளை, சென்னை.
நாள் : 24.05.1936. தாது வருடம், வைகாசி - 11.

